

РЕШЕНИЕ

№ 2215

гр. София, 18.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря С. М. М.
като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20211110214643 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Б.“ ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление в гр. П., ж.к. XXXXX, представлявано от В. Б. Б., чрез адв. М. Я., срещу Наказателно постановление № 16-003264/31.08.2021 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Пловдив, с което на дружеството - жалбоподател на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 3000,00 /три хиляди/ лева за нарушение на чл. 14, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ), вр. чл. 89, т. 1, б. „б“ от Наредба № 2 от 22 март 2004 година за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредбата).

В жалбата се сочи, че атакуваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно, издадено при неспазване на съдопроизводствените правила и нарушаване на материалния закон. В подкрепа на изложеното се навежда, че процесното наказателно постановление е нередовно връчено, доколкото разпоредбата на чл. 58, ал. 1

ЗАНН препраща към чл. 179, ал. 1 НПК, в която изрично са посочени начините за връчване на призовки, съобщения и книжа, като в посочения текст на НПК не е предвидено връчване по пощата. На следващо място се излага, че съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 1, т. 13 от ЗАНН наказателното постановление следва да съдържа в какъв срок и пред кой орган подлежи на обжалване, която информация следва да бъде имплементирана в текста на акта, с който се ангажира административнонаказателната отговорност на съответното лице, изпълнението на което задължение е гаранция за осъществяване правото на защита.

По посочените съображения се моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява. В ангажирани по делото писмени бележки, процесуалният представител адв.Я. – с доказателства за надлежно учредена представителна власт, поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли НП да бъде отменено, а при условията на евентуалност – размерът на наложената имуществена санкция да бъде намален до предвидения в закона минимум. Претендират се сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от Н. К. – служител с юридическо образование, с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. Последната, в дадения ход по същество, моли атакуваното наказателно постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Депозираната жалба срещу процесното НП е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Софийски районен съд, след като обсъди доводите в същата, както и събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира следното:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 29.06.2021 г. свидетелят Н.И. Балтаджиев – инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Пловдив, командирован на основание заповед № З-0531/23.06.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, заедно с негов колега, извършили проверка в строителен обект - жилищна сграда с гаражи, находяща се в гр. София, ж.к. ”Н.“ 1, ул. “С. К.” №

В хода на проверката служителите установили, че трима работници на „Б.“ ЕООД, ЕИК, изпълнявали строително-монтажни работи като поставяли външна изолация с помощта на изградено скеле. Обхождайки строителния обект, свидетелят Б. констатирал, че от страна на „Б.“ ЕООД, в качеството му на работодател, не били осигурени здравословни и безопасни условия на труд на работната площадка, като било допуснато работниците на дружеството да изпълняват строително-монтажните работи на скеле с липсващи елементи на всички нива – липсвала част от платформата.

За констатираното нарушение св. Н.И. Б. съставил АУАН № 16 - 003264/02.07.2021 г. срещу „Б.“ ЕООД, ЕИК..... за извършено административно нарушение по чл. 14, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ), вр. чл. 89, т. 1 , б. “б” от Наредба № 2 от 22 март 2004 година за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредбата).

Въз основа на съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление № 16-003264/31.08.2021г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Пловдив, с което на дружеството - жалбоподател на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер 3000,00 /три хиляди/ лева за нарушение на чл. 14, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ), вр. чл. 89, т. 1 , б. “б” от Наредба № 2 от 22 март 2004 година за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредбата).

НП било връчено на представителя на „Б.“ ЕООД на 29.09.2021 г., който в законоустановения 7-дневен срок подал жалба срещу последното, въз основа на която е инициирано настоящото производство.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на св. Н.И. Б., Заповед № 3-0531/23.06.2021 г.; заповед № 3-0576/31.05.2017 г., и веществени такива - снимков материал, изготвен в хода на проверката.

При проведения непосредствен разпит на свидетеля-актосъставител Н.И. Б., се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации и съставянето на АУАН. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства, като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Показанията на свидетеля Б. представляват пряк източник на доказателствена информация, доколкото същият като актосъставител е възприел възпроизведените от него в административнонаказателното производство фактически обстоятелства, като съдът се довери на показанията му и ги кредитира изцяло. Последните са съответни и се подкрепят и от изготвения на място снимков материал, поради което съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът ги кредитира напълно.

Съдът кредитира и останалите писмени доказателства, приети от съда по реда на чл. 283 НПК, доколкото същите са относими към предмета на доказване по делото.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице и е насочена срещу административнонаказателен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на

обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, в конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Съдът служебно констатира също така, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените и онагледени в писмена форма в АУАН фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Нарушението е описано подробно и точно, вкл. и обстоятелствата по неговото извършване, със съответната им правна квалификация. С факта на издаване на процесното наказателно постановление наказващият орган ясно и несъмнено е обективирал своята воля относно реализирано в обективната действителност нарушение, за което следва да се ангажира имуществената отговорност на въззивника. Изрично е посочена санкционната разпоредба, въз основа на която се определят видът и размерът на наложената имуществена санкция. Т. е., изпълнени са правните предписания на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. В този смисъл, правото на защита на жалбоподателя е гарантирано в пълен обем с оглед възможността да разбере фактическите параметри на предявеното му административно нарушение и да съобрази с техните рамки своята защитна теза.

Отделно от това, АУАН и НП са подписани от съответните длъжностни лица и свидетели, като са връчени за запознаване със съдържанието им лично на управителя и представляващ дружеството - жалбоподател – Б.по пощата,

видно от представеното по делото известие за доставяне. В тази връзка не могат да бъдат споделени релевираните от жалбоподателя възражения по отношение начина на връчване на процесното наказателно постановление.

На следващо място, по делото е установено по безспорен начин, че на 29.06.2021 г. на строителен обект - жилищна сграда с гаражи, находяща се в гр. София, ж.к. „Н.“ 1, ул. „С. К.“ №, работници на „Б.“ ЕООД, ЕИК, са изпълнявали строително-монтажни работи, поставяйки външна изолация с помощта на изградено скеле с липсващи елементи на всички нива – липсвала част от платформата, при което се налага изводът, че работодателят не е осигурил на работната площадка безопасни условия на труд, съобразно общото изискване на разпоредбата на чл. 14, ал.1 ЗБУТ, а именно - „Юридическите и физическите лица, които самостоятелно наемат работещи, юридическите и физическите лица, които ползват работещи, предоставени им от предприятие, което осигурява временна работа, както и лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие с други, са длъжни да осигурят здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места“.

Отговорността на дружеството-жалбоподател правилно и законосъобразно е ангажирана в качеството му на работодател за неизпълнение на задълженията, предвидени съгласно чл. 89, т. 1 , б. „б“ от Наредба № 2 от 22 март 2004 година за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредбата), доколкото последните уреждат изискванията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, при работа на височина, и имат за цел осигуряване на безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства. Нормата на чл. 89, ал. 1, б. „б“ предвижда, че не се допуска използване на скелета, платформи и люлки, когато същите имат деформирани, пукнати, корозирали, загнили или липсващи елементи.

Съответните изисквания, въвеждащи специални изисквания за безопасни и здравословни условия на труд, в случая не са били изпълнени от страна на работодателя „Б....“ ЕООД, предвид което нарушението, осъществено чрез

бездействие от страна на работодателя, категорично е осъществено от обективна страна.

Отговорността на юридическите лица е безвиновна, поради което и субективната му съставомерност се презумира и не подлежи на изследване.

Не са налице основания за приложение разпоредбата на чл. 415в КТ, регламентираща маловажните случаи на административни нарушения, доколкото процесното нарушение касае неосигуряване на безопасни и здравословни условия на труд, в който смисъл в конкретното си проявление е общественоопасно до степен, която изключва маловажността на случая. Това е така, тъй като неизпълнението на задължението на работодателя да осигури изискваните от законодателя мерки, касаещи безопасността на труда на работниците на строителни обекти, свързани с работа на височина, винаги застрашава техния живот и здраве до отстраняването му.

Същевременно и независимо от гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че атакуваното наказателно постановление, предмет на въззивна проверка, респективно съставеният АУАН, подлежат на отмяна, доколкото са издадени от материално, но не и териториално компетентни органи.

По силата на чл. 16, ал. 2 от УП на ИА "ГИТ", Дирекциите "Инспекция по труда" осъществяват дейността си на територията на съответната област, като упражняват цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейност, упражняват специализирания контрол по спазването на Закона за здравословни и безопасни условия на труд, Закона за насърчаване на заетостта, законодателството, свързано с изпълнението на държавната служба и правата и задълженията на страните по служебното правоотношение и на други нормативни актове, когато това е възложено със закон, както и други правомощия, обективирани подробно в разпоредбата.

По силата на чл. 16, ал. 4 от УП на ИА "ГИТ", Директорите на дирекции "Инспекция по труда" ръководят, координират и контролират дейността на дирекциите "Инспекция по труда" при осъществяване на дейността им, осъществяват правомощия на административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 от ЗАНН; представляват дирекциите "Инспекция по труда" пред съда, прокуратурата, следствените органи и други държавни органи; възлагат на юрисконсултите и на други лица с юридическо образование

осъществяването на представителство пред органите по т. 3 с изрично пълномощно; подписват споразумения по чл. 415г от Кодекса на труда, издават решения за разсрочване на задължения с размер до 5000 лв. съгласно чл. 415д, ал. 6, т. 1 от Кодекса на труда; осъществяват и други правомощия, възложени им с нормативен акт, заповед или пълномощно от изпълнителния директор на Агенцията.

С визирания подзаконов акт се уреждат дейността, съставът, структурата, функциите и организацията на работа на ИА "ГИТ", в това число и на Главна дирекция "Инспектиране на труда" с 28 териториални поделения - дирекции "Инспекции по труда", разположени в административните центрове на областите.

В тази връзка е необходимо да бъде отбелязано, че териториалната компетентност на отделните териториални поделения на ИА "ГИТ", респективно и на директорите на дирекции, е императивно определена в чл. 16 от Устройствения правилник и не е налице делегиране от страна на изпълнителния директор на права да определя или изменя тази компетентност. При делегирането има прехвърляне на правомощия от един орган на друг орган, като за да е възможно и правно допустимо това, винаги е необходимо изрично нормативно овластяване, каквото в настоящия случай не е налице.

Разпоредбата на чл. 6, ал. 2, т. 14 от УП повелява, че изпълнителният директор ръководи Агенцията, като определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда. Това е признатата му от подзаконовия нормативен акт възможност да определя материалната им компетентност, което означава, че те могат да издават валидни административни актове само в кръга на материята, която им е предоставена като правомощия. Това обаче не касае пространствените граници, в които те могат да действат редовно, т. е. териториалната им компетентност. Нито в ЗЗБУТ, нито в УП на ИА "ГИТ" е изрично възложено правомощие на изпълнителния директор да определя и променя териториалната компетентност на инспекторите по труда, поради което и издаденият от Н.И. Б. – главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Пловдив АУАН № 16 - 003264/02.07.2021 г. срещу „Б.“ ЕООД, ЕИК, е незаконосъобразен, като издаден от териториално некомпетентен орган, действал извън

териториалния обхват по чл. 16, ал. 2 от Устройствения правилник (в този смисъл Решение № 3624 от 15.04.2022 г. на ВАС по адм. д. № 11698/2021 г., VI о.). Действително, съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 5 от УП, изпълнителният директор може да предоставя на директорите на дирекции или на служители на Агенцията, определени за ръководители на проекти, отделни свои правомощия в съответствие с нормативните актове, но както вече беше посочено по отношение изменение на териториалната им компетентност е необходимо изрично нормативно овластяване, каквото в настоящия случай няма.

Предвид всичко горепосочено съдът намира, че атакуваното наказателно постановление № 16-003264/31.08.2021г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Пловдив, следва да се отмени изцяло, поради наличната негова незаконосъобразност.

При този изход на спора право на разноски има въззивникът, като предвид представеното по делото пълномощно и договор за права защита и съдействие, респективно информацията, че упълномощаването е при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата и на жалбоподателя е оказана безплатна правна помощ, то на основание чл. 38, ал. 2 ЗА, Дирекция „Инспекция по труда“ – Пловдив следва да бъде осъдена да заплати на адв. М.И. Я. парична сума в размер на 440,00 лв., която е определена в рамките, предвидени в разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 2, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 16-003264/31.08.2021 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Пловдив, с което на дружеството - жалбоподател „Б.....“ ЕООД, ЕИК на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 3000,00 /три хиляди/ лева за нарушение на чл. 14, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ), вр. чл. 89, т. 1 , б. “б“ от Наредба № 2 от 22 март 2004 година за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на

строителни и монтажни работи (Наредбата).

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – Пловдив **да заплати** на адв.М.И. Я., личен адв. № с адрес в гр.София, ул.“Л.“, сумата от 440,00 (четиристотин и четиридесет) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____